

Szétfolyik a tér, nem tudjuk miért
Legyőztük a messzeséget
Zuhan a gép, tovább szakad a kép
És hiszünk minden indulatnak

(1989)

Buszmegálló

Buszmegállóban állok
A 80-as buszra várok
A járda mellett nincsenek padok
Vihar a láthatáron
Sötét felhők a vásznon
Felemelkednek az újságpapírok

Fúj a szél kegyetlenül
Ki buszra vár, mind elmenekül
S a buszmegállóban itt maradok egyedül
Fúj a szél s ezen az éjszakán
A városi töltés oldalán
Szégyenkeznek a megerőszkolt fák

Por kavarg a téren
Hulladék száll az égen
Fekete zászló lobog egy ház falán
Esőszag táncol a széllal
Az emberek szerteséjjel
Minden állat nyugtalan ma éjjel

(1989)

KOYANISQUATZI

Föld húsa

föld húzával telik meg az ember
ember hússal telik meg a föld
(sokszor)
vérből épült ház
suttagásból épült ház
csontból épült ház
üvöltésből épült ház
húsból épült ház
rémületből épült ház
agyvelőből épült ház

gyönyörből épült ház
gyönyörből épült ház
gyönyörből ház
gyönyörből ház, ég mindenem
gyönyörből ház, gyönyörből
gyönyör
új gyönyör

(1989)

Függetem tudom

Függetem tudom a szélfúttá faágon, kilenc éjen át
dárdával átverve, áldozva magam magamnak
áldozva magam magamnak
odafönn a fán, gyökere hol támad mindenség titkának
fürkésztem mélységet, föld itta vérem
tudásom tágult, szavaimból SZÓ lett
tudod-e a faragás titkát, tudod-e a rontás titkát
tudod-e az álmok titkát, tudod-e a párok titkát
tudod-e a kezdetek titkát, tudod-e a halálok titkát
bölcső vagyok, mindennek eredője, parázs vagyok, minden magaslaton
domboldal vagyok, vörös és kegyetlen, dárda vagyok, vért célzó
árvíz vagyok, mezőt ellepő, hullámsír vagyok, lefelé vonzó
szél vagyok, mély tó, könnyecsepp vagyok, naptól hullajtott
oltalom vagyok, minden fej fölött, sírhant vagyok, remények röge
remények röge

az élőlények eltávoznak attól, aki úgy tudja, hogy az élőlények nem azonosak vele
az istenek eltávoznak attól, aki úgy tudja, hogy az istenek nem azonosak vele
a túlvilág eltávoznak attól, aki úgy tudja, hogy a túlvilág nem azonos vele
a mindenség távozik el attól, aki úgy tudja, hogy a mindenség nem azonos vele

(1989)

Kizökkent világ

Végtelen a felhők pillantása, és végtelen egy homokszem is.
A pusztaságról esőszagot és sötét felhőket hoz a szél, nyugtalanul kavarnak a sötétszürke
fűszálak és a hideg nád.
Varjak kiáltanak utánad, békák ugranak lépéseid előtt a görcsösen rángatózó pocsolák iszapos
mélyére.
Kiáltások. Ó, ez nem a fák öreges nyikorgása, halk nyögése, nem a mocsarak párás bőföge.
Kiáltások. Fénylő, hideg acélnylakként fúródnak át mindenben.
Kuporogj a földre, mert fölötted a csillagok kiáltoznak, fekete, fényes dühük száll a pusztá
felett.
Süsd le szemed.
Ó mennyire más volt, mikor a csillagok éneke aranyzalagként hullt a földre, fénnel árasztva el

a csöndet, és amit megérintettek, tiszta lett, mint a kristályok mélye.

Feküdj a földre.

Érzed a vérszagot? Érzed, hogy a földnek mindenütt vérszaga van?

Emberhússá válik kezekben a kenyér, embervérré poharakban a víz.

Nem hallod ezt a mindenből feltörő sikoltást, a világnak ezt az embertelen üvöltését?

Gonosz féreg rágja az agyvelőket, eszelős állatok visítanak, marcangolják egymást az elégedett arcok mögött.

Halkan hull az eső. Ilyen halkan és kitartóan hulljon, amíg meg nem tisztít mindent a rátapadt vértől és mocsktól.

Végtére is az emberi szemnél tisztábbat még nem teremtetek a világon.

Miért olyanok hát szemeink, mint a felbolydult hangyaboly?

A Nap rég lement. Mindennél hosszabb lesz ez az éjszaka.

A teremtményekből feltör az üvöltés.

(1989)

LAUTREC

Ver Sacrum

quando pluit dei terram fecundant

sol et luna renati sunt

terra et coelum revirescunt

omnes ortus omnes mors

ver sacrum

mors sacra

ver sacrum

obitus deorum

ver sacrum

mors sacra

ver sacrum nativitas deorum

ver sacrum obitus deorum

ver sacrum mors sacra

ver sacrum mors sacra

(1990)